

Nevinně popraven.



Když přemýšlel ještě o této nesnázi, říkal kdosi tiše na jeho dvíře.

Na zavolání "Dále!" vstoupil do pokoju sluha hotelu, jenž nesl napsaní v rukou a mezikádou, co je Hektorovi podával, tázal se: "Je to vás list, pane?"

"Ano," odpověděl Hektor, když se přesvědčil, že dopis psán jest na jeho jméno.

"Venku čeká sluha na odpověď," dodal sluha a odešel.

Velice podivně, že mu zde tak záhy někdo píše, neboť se domníval, že je tu dosud neznám otevřel Hektor obálku a četl:

"Milý příteli! Jsi to Ty či nejsi? Jistý jsem, jenž sem předčel noc příjezd z Paříže, domnívá se, že Tě poznal. Neplatná choroba mi nedovoluje, abych Tě vyhledal a přesvědčil se, že tu není omyl. Proto Tě prosím, abys ke mně co možno brzy přišel, neboť mám pro Tebe mnoho zpráv. Kdybys ale to nebyl Ty... tedy prosím Vás, etěný pane, abyste mi prominul, že Vás tímto obtěžuji a znamenám se s úctou oddaný"

Jean Treseou."

Když Hektor tento list, na jehož konci uviděl Jeanova adresu, přečetl, očitl se v pokušení použít výmluvy, k níž poskytovat mu přiležitost posledního slova listu, neboť opravdu nikterak nebylo mu přijemno sejít se s Jeanem, jehož přítomnost by mohla překážeti v provedení onoho jeho plánu.

Nezáhy zmocnilo se ho trapné podezření. Ptal se sám sebe: Jak to, že Jean Treseou se zde v Hyeru zdržuje současně s hraběnkou z Vidionu?

Nalezl pro to jediné, ale ze všech podmínek správné vysvětlení: Je tam sem přijel za hraběnkou, poněvadž ji dříve miloval, neprestal ji nikdy milovati a proto že doufal, že v srdeci jejím dobytek města, které on, Hektor zaujal. Snad se tato jeho naděje již i splnila. Čím dle tanula tato domněnka neštastnému na mysl, tím větší zdala se mu jistotu.

Zvolal pln hněvu: "Kому na tomto světě možno ještě dívčovat? Tato paní, kterou jsem tak nesmírně miloval, již k vůli jsem všecko obětoval: svoji čest, svůj život, ano i štěstí života svého matky... na mne již zapomenula; moje lásky nebyla jí nicméně než vlastním snem."

V tomto okamžiku, kdy povídav se za vyškrtnutého se seznamu živých, vzplanula jeho žárlivost plameny tím mohutnějšími. Pravil k sobě, že sice se zíretem k nutnosti oběti na usmíření viny vzdal se na milovanou, ne však proto, aby ji věhal do náručí jiného. Vášeň rostla v jeho nitru s veškerou silou, zapudila klid, jež tak těžce nabyl a zbavila ho sebeovládání.

Počal se rychle oblékat a pospíchal do domu, ve kterém podle udání v listu byl ubytován přítel. Sluha jej tam vedl.

Byl to rozkošný pavilon, ve kterém bydlel Jean Treseou. Uměle pravě v přízemní světnici pohodlně odpočíval na divanu a očekával přítela. Jakmile Hektor do pokoju vstoupil, vyskočil a radostně jej objímal, aniž by mu dopřál času, aby mohl alespoň jediné slovo promluvit.

Hektor se brzy vyprostil z toho objektu: jeho nepřátelské smyslení ustoupilo sice nežnejší náladě následkem srdečného přijetí, než vzdor tomu si umínil, že se nedá nijak uehláholit.

"Ty přece zůstaneš zde u mne?" pokračoval Jean dále a kladl mu přátelsky ruku na rameno.

"Já!... u tebe?"

"Zajisté! O, já tě nepustím! Jsi mým zajatec. Musíš mi dovolit, abych ti zde, pokud je to jen možno, alespoň částečně splatit pohostinství, kterému jsem se těšil u vás v Marvili u tvójí matky a u

na obraz Martin neušly, jevil patrně rozechvění. Přistoupil blízko k Jeanovi a pravil v rozčilení: "Nevíš-li, jak to máš říci, tedy budu mluviti za tebe!"

"Nuže mluv!"

"Tobé je to milo, dámou onu více nemyslím, protože sám jsi jejm etitem."

"Rekni: protože jsi chej učiniti svou chotí?"

Temná mračna po těchto slovech obestřela lice i čelo Hektorovo. Vzezření Jeanovo bylo pravým opakem vzezření jeho přítela.

S durazem ještě větším a rozčilením ještě zjevnějším zvolal Hektor: "Toto neučiniš!"

"Proč pak? Miluji hraběnku z Vidionu, je opětne úplně svobodnou, pojmu ji tedy za chot!"

Následovala malá přestávka.

Prátele se ostře měřili.

I Jeanův zrak nabýval ohnivosti, které před chvíli nebylo přiém pozorovat. Uměle přistoupil k advokátovi ještě blíže a pravil blízce: "Dúvěj mi!"

"Dovol, abych vyslovil svůj úžas nad tvým rozčilením, pro něž opravdu neznám důvod ani nejmenšího!"

Hektor neodpovídal.

Jean pokračoval: "Dejme tomu, že nestojíme proti sobě již jako prátele, kteří si přejí, aby si vzájemně rozuměli! Vymysleme se do stavu, že jsme soupeři, kteří mají v úmyslu proti sobě bojovat!"

"Ano, myslíme, že mezi námi platí to poslední!" dodával Hektor temným hlasem.

"My tedy soupeří? Ještě jednou: já ti opravdu nerozumím."

Když Hektor významně podíval se na Jeanu, pravil tento daleko: "Tvoje chování mělo by jen tehdy smysl, kdybys — což jsi právě popřel — kdybys hraběnku v Vidionu přece ještě miloval."

Zrak Hektorův zapálil, jeho lice zčervenalá. Rychlým hnutím uchoval se rukou Jeanových a hlasem a zouflal rozechvělým, kterým uvelnil útrapám, jež tak dlouho pronásledovaly, volal:

"Nuže, ano, miluji ji! Miluji ji ještě stále s celou silou daše! Slysíš to, že lásku moje k ní trvá stále v téže síle jako jindy? — Ano, já ji miluji až k šleuství! — A

jako je moje lásku k ní veliká a horoucí, tak... tak tebe příteli falešného nenávidím. Slyšíš?"

Po krátkých slovech, jež pronesl ohnivě, očekával, co odpoví Jean.

Jean ale, jako by posledních

slov ani nebyl slyšel, rychlým krokem ustopil, chvatně krácel do pozadí pokoje a rozhnal veliké záclony, jež kryly vchod do vedlejšího pokoje.

"Co jsem vám pravil?" volal malíř k dámě, jež měla zakrytu tvář závojem a za záclonami stála.

Pohlednou po Hektorovi, pokračoval malíř: "Konečně přiznává se ke své lásku, konečně odhaluje své vše v té podobě, v jakou jedně jsem věřil, nechtě ústy a přem tvrdil opak!..."

Pak se pousmál větčně a dodal:

"Ale věru stálo to mnoho práce, nežli k doznamí byl přiveden."

Hektor, jenž totéž drívějším cílem ve výškách příteli domnělé falešnému pokračoval, byl jeho jednáním tak překvapen, že daleko nebyl mocen ani slova.

Na několik kroků ustopil ze svého místa k osudným záslonám. Pohledl na dámskou postavu; znočnila se ho jakási předtucha a oči jeho ztrnuly. Uleknut ustopil zase zpět.

Dáma vykročila z úkrytu a blížila se k Hektorovi. Nyní rázem strhla závoj.

Před Hektem stála hraběnka z Vidionu bledá a chvějící se. Po zvedla zpředu sklopěnou oči, upřela je s výrazem nejnežnejšího účastenství na Hekta a hlasem tříšťou součin pravila:

"Odpuštěte mi, že jsem se podrobila nařízeným prosbám bratrance Jeanu Treseou a k této hře se propůjčila! Odhadla jsem se k tomu s úmyslem nejlepším."

Hektor, jakoby by nechápal, co se s ním děje, stál jako socha. Hraběnka přiblíživši se k němu ještě o krok, hlasem pevnějším jala se vypravovat:

"Nuže, poslyšte mne nyní dálé!"

Obsahu listu, který jste zaslal příteli, jsem nemohla a nechtěla věřiti; nepochybovala jsem o vašem srdeci a také vy jste nemohl a nezmohl pochybovat o srdeci mého. Ríkala jsem si, že mezi námi výčněla do výše jakási překážka, kterou odstranit nebylo v moji naši. Ale proč pak nevysvětlil jste vše otevřené a upřímně, jak se to slíší mezi lidmi, kteří se navzájem vaše ochabia? Tento nedostatek důvěry by byl, jenž mi působil největší žal. Tento nedostatek důvěry by byl, jenž mi působil největší žal. A toto upřímně vysvětlení, které znamená pro mne jednon útěchu, jste mi dlužen ještě nyní. Nesmíte se mi dle výhýbat, neboť by to nebylo ani vás ani mne důstojno!"

Nešťastný Hektor Laurier stál dosud nehybně, ale účinek slov

Marie byl u něm patrný.

"Tato s něhou ještě větší dodávka: "Mluvte tedy bez rozpáku!"

A jestli překážka, která nás dělí,

zakončené je nepřekonatelná, tak

rozlučme se alespoň s tím vědomím,

že jsme povinnostem svým

dostal!"

Hektor přerušil příteli:

"Požádávám stran klobouku s oněmi

počátečními písmenami je tam sítě

je rozvedena?"

"Nikoli," odpovídají Jean,

že zde pouze doznam Framinovo,

že při klobouku nalezl u vchodu do

pavilonu."

Hektor se otočil a

zvídavou

sloužebník

z Vidionu

z Vidionu